

Поштовани чланови породице Пешко,

Одласком Бориса Пешке, аутентичног господина у пуном смислу те ријечи, мање је Београда, Херцег Новог и многих других градова, али понајвећи губитак доживио је његов родни град Мостар, за који је чврстим нитима био везан и који никада у себи није могао напустити, чак ни накратко. Као заточеник Мостара, инспирисан његовом богатом традицијом и различитостима насталим преплитањем Истока и Запада, хармоничним животом свих његових суграђана, посебно у комшилуку, осјећао је велике предности за еманирањем својих активности.

Наш племенити Борис припадао је кругу елитних српских породица које су у великој мјери на свој начин одликовале град и уздигле га на пијадестал великих културних, привредних и политичких средишта на ширим просторима.

Имао је изузетно развијену свијест о националној и вјерској припадности као Србин православац, у исто вријеме показујући особине космополите. Љубио је свој народ, а кроз православље је потврђивао свој пуни идентитет. Попут сабрата Алексе Шантића, дубоко је осјећао сва тегобна стања минуле и актуелне трагедије свог народа, настојећи својим поливалентним ангажманом колико-толико допринијети његовом васкрсењу, обнови и уздизању.

Мостар је данас у ропцу, јер му одлази његово драго и велико дијете. Оставио је иза себе импозантну задужбину, која ће због темељите структуре одолијевати времену и заборавау.

Његов портрет у Владичанском двору у Мостару, с погледом у коме се зрцали простодушност, широкогрудност, хуманост и та карактеристична благост и мирноћа, увијек ће нас подсјећати на нашег великог суграђанина, пријатеља, познаника и комшију којег смо цијенили и грлили.

Вјечан му помен!

Шемсудин Златко Сердаревић